

BESLUTNING nr. S10**2018/EØS/11/36****av 19. desember 2013****om overgangen fra forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009, og om anvendelsen av framgangsmåter for refusjon**

(2014/C 152/03)(*)

DEN ADMINISTRATIVE KOMMISSJON FOR KOORDINERING AV TRYGDORDNINGER HAR –

under henvisning til artikkel 72 bokstav a) i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 883/2004 av 29. april 2004 om koordinering av trygdeordninger⁽¹⁾, der det er fastsatt at Den administrative kommisjon har ansvaret for å behandle alle administrative spørsmål eller fortolkningsspørsmål som oppstår som en følge av bestemmelsene i forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009⁽²⁾,

under henvisning til artikkel 87–91 i forordning (EF) nr. 883/2004,

under henvisning til artikkel 64 nr. 7 og artikkel 93–97 i forordning (EF) nr. 987/2009 og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009 trådte i kraft 1. mai 2010, og forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 ble opphevet samme dato, unntatt for de tilfeller som omfattes av artikkel 90 nr. 1 i forordning (EF) nr. 883/2004 og artikkel 96 nr. 1 i forordning (EF) nr. 987/2009.
- 2) Det er nødvendig å avklare avgjørelsen om hvilken medlemsstat som er henholdsvis debitorstat og kreditorstat i situasjoner der naturalytelser er gitt eller godkjent i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72, men der refusjonen av utgiftene til disse ytelsene gjøres opp etter at forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009 er trådt i kraft, særlig når ansvaret for dekningen av utgifter endres i henhold til de nye forordningene.
- 3) Det er nødvendig å avklare hvilken framgangsmåte som skal brukes for refusjon i situasjoner der naturalytelser er gitt i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72, men refusjonen finner sted etter at forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009 er trådt i kraft.
- 4) I beslutning nr. H1 nr. 5 avklares status for sertifikater (E-blanketter) og europeiske helsetrygdkort (herunder midlertidige attester) som er utstedt før forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EØF) nr. 987/2009 er trådt i kraft.
- 5) I beslutning nr. S1 nr. 4 og beslutning nr. S9 artikkel 2 fastsettes de generelle prinsippene om ansvaret for utgifter til ytelser gitt på grunnlag av et gyldig europeisk helsetrygdkort (EHIC), som også bør gjelde i overgangssituasjoner.

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT C 152 av 20.5.2014, s. 16, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 27/2015 av 25. februar 2015 om endring av EØS-avtalens vedlegg VI (Trygd), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 21 av 7.4.2016, s. 36.

⁽¹⁾ EUT L 166 av 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 284 av 30.10.2009, s. 1.

- 6) I henhold til artikkel 62 og 63 i forordning (EF) nr. 987/2009 skal medlemsstater som ikke er oppført i vedlegg 3 til forordning (EF) nr. 987/2009, refundere naturalytelser til familiemedlemmer som ikke er bosatt i samme medlemsstat som medlemmet i trygdeordningen, og til pensjonister og medlemmer av deres familie, på grunnlag av de faktiske utgiftene fra 1. mai 2010.
- 7) Utgifter til naturalytelser gitt i henhold til artikkel 19 nr. 1, artikkel 20 nr. 1 og artikkel 27 nr. 1 og 3 i forordning (EF) nr. 883/2004 skal dekkes av den kompetente institusjon som har ansvar for utgifter til naturalytelser til familiemedlemmer som ikke er bosatt i samme medlemsstat som medlemmet i trygdeordningen, og til pensjonister og medlemmer av deres familie, i deres bostedsstat.
- 8) I henhold til artikkel 64 nr. 7 i forordning (EF) nr. 987/2009 kan medlemsstater oppført i vedlegg 3 fortsatt, etter 1. mai 2010, anvende artikkel 94 og 95 i forordning (EØF) nr. 574/72 i fem år ved beregning av de faste beløpene.
- 9) Forordning (EF) nr. 987/2009 innfører nye framgangsmåter for refusjon av utgifter til helsetjenester med sikte på å oppnå raskere refusjon medlemsstatene imellom og hindre at fordringer samler seg opp og blir stående uoppgjort over lengre tid.
- 10) I de situasjonene som er nevnt over, har institusjonene behov for innsyn, åpenhet og veiledning slik at fellesskapsbestemmelsene anvendes på en ensartet og konsekvent måte —

TRUFFET DENNE BESLUTNING:

I. Overgangsordninger for fastsettelse av hvilken medlemsstat som har ansvaret for utgiftene til planlagt behandling og nødvendig pleie i forbindelse med kompetanseendring i henhold til forordning (EF) nr. 883/2004

1. Dersom en behandling er gitt,
 - når det gjelder medlemsstatene, til en person før 1. mai 2010, skal ansvaret for dekning av vedkommendes kostnader fastsettes i samsvar med bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1408/71,
 - når det gjelder Sveits, til en person før 1. april 2012, skal ansvaret for dekning av vedkommendes kostnader fastsettes i samsvar med bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1408/71,
 - når det gjelder Island, Liechtenstein og Norge, til en person før 1. juni 2012, skal ansvaret for dekning av vedkommendes kostnader fastsettes i samsvar med bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 1408/71.
2. Utgiftene til hele behandlingen skal dekkes av den institusjonen som har gitt en person tillatelse til å reise til en annen medlemsstats territorium for å få den rette behandlingen for sin tilstand (planlagt behandling) i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72
 - dersom behandlingen, når det gjelder medlemsstatene, helt eller delvis er gitt etter 30. april 2010,
 - dersom behandlingen, når det gjelder Sveits, helt eller delvis er gitt etter 31. mars 2012,
 - dersom behandlingen, når det gjelder Island, Liechtenstein og Norge, helt eller delvis er gitt etter 31. mai 2012.
3. Dersom behandlingen av en person er påbegynt i henhold til artikkel 22 nr. 3 bokstav a) eller artikkel 31 nr. 1 bokstav a) i forordning (EØF) nr. 1408/71, bør behandlingsutgiftene dekkes i samsvar med bestemmelsene i nevnte artikler, selv om ansvaret for dekning av vedkommendes utgifter er endret i samsvar med bestemmelsene i forordning (EF) nr. 883/2004. Men dersom behandlingen fortsetter,
 - når det gjelder medlemsstatene, etter 31. mai 2010 skal utgifter som påløper etter det tidspunktet, dekkes av den institusjonen som er kompetent i henhold til forordning (EF) nr. 883/2004,
 - når det gjelder Sveits, etter 30. april 2012 skal utgifter som påløper etter det tidspunktet, dekkes av den institusjonen som er kompetent i henhold til forordning (EF) nr. 883/2004,

- når det gjelder Island, Liechtenstein og Norge, etter 30. juni 2012 skal utgifter som påløper etter det tidspunktet, dekkes av den institusjonen som er kompetent i henhold til forordning (EF) nr. 883/2004.
4. Dersom behandlingen ble gitt i henhold til artikkel 19 nr. 1 eller artikkel 27 nr. 1 i forordning (EF) nr. 883/2004,
- når det gjelder medlemsstatene, etter 30. april 2010 på grunnlag av et gyldig europeisk helsetrygdkort utstedt før 1. mai 2010, kan et krav om refusjon av behandlingsutgiftene ikke avvises med den begrunnelse at ansvaret for dekning av personers utgifter til helsetjenester er endret i samsvar med bestemmelsene i forordning (EF) nr. 883/2004,
 - når det gjelder Sveits, etter 31. mars 2012 på grunnlag av et gyldig europeisk helsetrygdkort utstedt før 1. april 2012, kan et krav om refusjon av behandlingsutgiftene ikke avvises med den begrunnelse at ansvaret for dekning av personers utgifter til helsetjenester er endret i samsvar med bestemmelsene i forordning (EF) nr. 883/2004,
 - når det gjelder Island, Liechtenstein og Norge, etter 31. mai 2012 på grunnlag av et gyldig europeisk helsetrygdkort utstedt før 1. juni 2012, kan et krav om refusjon av behandlingsutgiftene ikke avvises med den begrunnelse at ansvaret for dekning av personers utgifter til helsetjenester er endret i samsvar med bestemmelsene i forordning (EF) nr. 883/2004.

En institusjon som har plikt til å refundere utgiftene til ytelser gitt på grunnlag av et europeisk helsetrygdkort, kan be om at institusjonen der personen rettmessig var registrert på tidspunktet da ytelsene ble tildelt, skal gi den første institusjonen refusjon for utgiftene til disse ytelsene eller, dersom personen ikke hadde rett til å benytte det europeiske helsetrygdkortet, gjøre opp saken med vedkommende.

II. Framgangsmåte for refusjon på grunnlag av faktiske utgifter – medlemsstatene

1. Krav om refusjon på grunnlag av faktiske utgifter nedfelt i kreditorstatens regnskaper før 1. mai 2010 skal være undergitt de finansielle bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 574/72.

Kravene skal legges fram for debitorstatens kontaktorgan senest 31. desember 2011.

2. Alle krav om refusjon på grunnlag av faktiske utgifter nedfelt i kreditorstatens regnskaper etter 30. april 2010 skal være undergitt de nye framgangsmåtene i samsvar med bestemmelsene i artikkel 66–68 i forordning (EF) nr. 987/2009.

III. Framgangsmåte for refusjon på grunnlag av faktiske utgifter – Sveits

1. Krav om refusjon, når det gjelder Sveits, på grunnlag av faktiske utgifter nedfelt i kreditorstatens regnskaper før 1. april 2012 skal være undergitt de finansielle bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 574/72.
2. Alle krav om refusjon, når det gjelder Sveits, på grunnlag av faktiske utgifter nedfelt i kreditorstatens regnskaper innen 31. mars 2012, skal legges fram for debitorstatens kontaktorgan senest 31. desember 2013.
3. Alle krav om refusjon, når det gjelder Sveits, på grunnlag av faktiske utgifter nedfelt i kreditorstatens regnskaper etter 31. mars 2012 skal være undergitt de nye framgangsmåtene i samsvar med bestemmelsene i artikkel 66–68 i forordning (EF) nr. 987/2009.

IV. Framgangsmåte for refusjon på grunnlag av faktiske utgifter – Island, Liechtenstein og Norge

1. Krav om refusjon, når det gjelder Island, Liechtenstein og Norge, på grunnlag av faktiske utgifter nedfelt i kreditorstatens regnskaper før 1. juni 2012 skal være undergitt de finansielle bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 574/72.
2. Alle krav om refusjon, når det gjelder Island, Liechtenstein og Norge, på grunnlag av faktiske utgifter nedfelt i kreditorstatens regnskaper innen 31. mai 2012 skal legges fram for debitorstatens kontaktorgan senest 31. desember 2013.

3. Alle krav om refusjon, når det gjelder Island, Liechtenstein og Norge, på grunnlag av faktiske utgifter nedfelt i kreditorstatens regnskaper etter 31. mai 2012 skal være undergitt de nye framgangsmåtene i samsvar med bestemmelsene i artikkel 66–68 i forordning (EF) nr. 987/2009.

V. Framgangsmåte for refusjon på grunnlag av faste beløp – medlemsstatene

1. Gjennomsnittlige utgifter for årene fram til og med 2009 skal legges fram for revisjonsutvalget senest 31. desember 2011. Gjennomsnittlige utgifter for året 2010 skal legges fram for revisjonsutvalget senest 31. desember 2012.

2. Alle krav om refusjon på grunnlag av faste beløp som er offentliggjort i *Den europeiske unions tidende* før 1. mai 2010, skal legges fram senest 1. mai 2011.

3. Alle krav om refusjon på grunnlag av faste beløp som er offentliggjort etter 30. april 2010, skal være undergitt de nye framgangsmåtene i samsvar med bestemmelsene i artikkel 66–68 i forordning (EF) nr. 987/2009. Artikkel 67 nr. 2 i forordning (EF) nr. 987/2009 får ikke anvendelse på fortegnelser som gjelder referanseår før ikrafttredelsen av forordning (EF) nr. 987/2009.

VI. Framgangsmåte for refusjon på grunnlag av faste beløp – Sveits

1. Når det gjelder Sveits, skal gjennomsnittlige utgifter for årene fram til og med 2011 legges fram for revisjonsutvalget senest 31. desember 2013. Gjennomsnittlige utgifter for året 2012 skal legges fram for revisjonsutvalget senest 31. desember 2014.

2. Alle krav om refusjon, når det gjelder Sveits, på grunnlag av faste beløp som er offentliggjort i *Den europeiske unions tidende* før 1. april 2012, skal legges fram senest 1. april 2013.

3. Alle krav om refusjon, når det gjelder Sveits, på grunnlag av faste beløp som er offentliggjort etter 31. mars 2012, skal være undergitt de nye framgangsmåtene i samsvar med bestemmelsene i artikkel 66–68 i forordning (EF) nr. 987/2009. Artikkel 67 nr. 2 i forordning (EF) nr. 987/2009 får ikke anvendelse på fortegnelser som gjelder referanseår før ikrafttredelsen av forordning (EF) nr. 987/2009.

VII. Framgangsmåte for refusjon på grunnlag av faste beløp – Island, Liechtenstein og Norge

1. Når det gjelder Island, Liechtenstein og Norge, skal gjennomsnittlige utgifter for årene fram til og med 2011 legges fram for revisjonsutvalget senest 31. desember 2013. Gjennomsnittlige utgifter for året 2012 skal legges fram for revisjonsutvalget senest 31. desember 2014.

2. Alle krav om refusjon, når det gjelder Island, Liechtenstein og Norge, på grunnlag av faste beløp som er offentliggjort i *Den europeiske unions tidende* før 1. juni 2012, skal legges fram senest 1. juni 2013.

3. Alle krav om refusjon, når det gjelder Island, Liechtenstein og Norge, på grunnlag av faste beløp som er offentliggjort etter 31. mai 2012, skal være undergitt de nye framgangsmåtene i samsvar med bestemmelsene i artikkel 66–68 i forordning (EF) nr. 987/2009. Artikkel 67 nr. 2 i forordning (EF) nr. 987/2009 får ikke anvendelse på fortegnelser som gjelder referanseår før ikrafttredelsen av forordning (EF) nr. 987/2009.

VIII. Fordringer det ikke er gjort innsigelse mot, og som er innlevert i henhold til forordning (EØF) nr. 574/72

1. Fordringer det ikke er gjort innsigelse mot skal, når det gjelder medlemsstatene, betales så snart som mulig og senest 12 måneder fra den dagen beslutningen er trer i kraft.

2. Fordringer det ikke er gjort innsigelse mot skal, når det gjelder Sveits, Island, Liechtenstein og Norge, betales så snart som mulig og senest 24 måneder fra den dagen beslutningen trer i kraft.

IX. Fordringer det er gjort innsigelse mot, og som er innlevert i henhold til forordning (EØF) nr. 574/72

1. Fordringer det er gjort innsigelse mot skal, når det gjelder medlemsstatene, være mottatt av kreditorstatens kontaktorgan senest 12 måneder fra den dagen beslutningen trer i kraft. Innsigelser mottatt etter dette tidspunktet kan avvises.

2. Fordringer det er gjort innsigelse mot skal, når det gjelder Sveits, Island, Liechtenstein og Norge, være mottatt av kreditorstatens kontaktorgan senest 24 måneder fra den dagen beslutningen trer i kraft. Innsigelser mottatt etter dette tidspunktet kan avvises.

3. Svar på innsigelser skal, når det gjelder medlemsstatene, være mottatt av debitorstatens kontaktorgan innen 12 måneder fra utgangen av den måneden innsigelsen ble mottatt, og senest 24 måneder fra den dagen beslutningen er trer i kraft. Kreditorstatens kontaktorgan skal svare og legge fram nødvendig dokumentasjon i innsigelsen.
4. Svar på innsigelser skal, når det gjelder Sveits, Island, Liechtenstein og Norge, være mottatt av debitorstatens kontaktorgan innen 12 måneder fra utgangen av den måneden innsigelsen ble mottatt, og senest 36 måneder fra den dagen beslutningen trer i kraft. Kreditorstatens kontaktorgan skal svare og legge fram nødvendig dokumentasjon i innsigelsen.
5. Fordringer det er gjort innsigelse mot skal, når det gjelder medlemsstatene, gjøres opp og betales så snart som mulig og senest 24 måneder fra den dagen beslutningen trer i kraft.
6. Fordringer det er gjort innsigelse mot skal, når det gjelder Sveits, Island, Liechtenstein og Norge, gjøres opp og betales så snart som mulig og senest 36 måneder fra den dagen beslutningen trer i kraft.
7. Dersom det ikke foreligger et svar innen disse fristene, anses innsigelsen som akseptert. Svar mottatt av debitorstatens kontaktorgan etter dette tidspunktet kan avvises.

X. Forenklet framgangsmåte

1. Fordringer som ikke er oppgjort innen de fristene som er angitt ovenfor, og der ingen av partene har påberopt seg framgangsmåten fastsatt i henhold til artikkel 67 nr. 7 i forordning (EF) nr. 987/2009 innen seks måneder etter at betalingsfristen er utløpt, skal anses som foreldet.
2. Statenes kontaktorganer kan bilateralt avtale en generell løsning for sluttoppgjør i forbindelse med fordringer, uten gjennomgang av hvert enkelt tilfelle.

XI. Sluttbestemmelser

1. Ved anvendelsen av overgangsordningene skal det veiledende prinsipp være godt samarbeid mellom institusjonene, pragmatisme og fleksibilitet.
2. Denne beslutning skal kunngjøres i *Den europeiske unions tidende*. Den får anvendelse fra den dagen den kunngjøres.
3. Denne beslutning erstatter beslutning nr. S7 av 22. desember 2009.

Mariana ŽUKIENĖ

President for Den administrative kommisjon
